

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 4 december 2018 met nummer RvVb-A-1819-0378
in de zaak met rolnummer 1617-RvVb-0870-A

Verzoekende partijen	1. de bvba ROFRAMAR 2. de bvba J&C vertegenwoordigd door advocaten Bruno VANTOMME en Greg JACOBS met woonplaatskeuze op het kantoor te 1210 Brussel, Kunstlaan 1
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN vertegenwoordigd door de heer Johan KLOCOČKA
Tussenkomenende partij	de heer Georges CROMBE vertegenwoordigd door advocaat Griet Cnudde met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Brabantdam 56

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 11 augustus 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 15 juni 2017.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de tussenkomenende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Zottegem van 11 april 2014 ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de eerste verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de regularisatie van een koelgroep en hoogspanningscabine op de percelen gelegen te 9620 Velzeke-Ruddershove (Zottegem), Opstalstraat 1, met als kadastrale omschrijving afdeling 9, sectie B, nummers 1433E en 1434G.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 15 november 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomenende partij met een beschikking van 17 april 2018 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 13 november 2018.

Advocaten Greg JACOBS en Stephanie PASCAL voeren het woord voor de verzoekende partijen. De heer Johan KLOCOČKA voert het woord voor de verwerende partij. Advocaat Griet CNUDE voert het woord voor de tussenkomende partij.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Op 19 november 2010 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning in strekkende tot regularisatie van een koelgroep en hoogspanningscabine, op een terrein gelegen te Velzeke-Ruddershove, deelgemeente van Zottegem, Opstalstraat 1, kadastraal gekend 9° afdeling, sectie B, nummers. 1433E en 1434G.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem', vastgesteld met koninklijk besluit van 30 mei 1978 in woongebied met landelijk karakter.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar geeft op 30 maart 2011 een voorwaardelijk gunstig advies.

Het college van burgemeester en schepenen van Zottegem verleent op 11 april 2011 aan de eerste verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning.

Tegen deze beslissing tekent onder meer de tussenkomende partij op vrijdag 20 mei 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De verwerende partij verklaart het administratief beroep van de tussenkomende partij op 4 juli 2011 onontvankelijk.

De tussenkomende partij dient op 10 augustus 2011 een beroep tot vernietiging in bij de Raad.

Met het arrest van 21 oktober 2014 met nummer A/2014/0726 vernietigt de Raad de beslissing van de verwerende partij van 4 juli 2011.

2.

In het kader van de te nemen herstelbeslissing adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in zijn verslag van 8 december 2014 om het administratief beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 16 december 2014 verklaart de verwerende partij op 22 januari 2015 het administratief beroep van de tussenkomende partij ontvankelijk maar ongegrond en verleent aan de eerste verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden.

De tussenkomende partij vordert met een aangetekende brief van 13 maart 2015 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij door de Raad.

De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 22 januari 2015 in een arrest van 7 februari 2017 met nummer RvVb/A/1617/0556. De vernietigingsmotieven zijn de volgende:

“
...

A. Eerste middel- eerste onderdeel

De aanvraag beoogt een uitbreiding van een vergunde handelsinrichting met een koelgroep van 6 meter breed, 1,56 meter diep en 2,85 meter hoog, een hoogspanningscabine van 7 meter breed, 2,37 meter diep en 2,90 meter hoog, waarop een condensor geplaatst wordt die reikt tot een hoogte van 4 meter. De bijkomende constructies worden ingeplant tot op 1,19 meter van de zijdelingse perceelsgrens.

Artikel 5.1.0 Inrichtingsbesluit luidt als volgt:

“De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.

Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.”

Artikel 6.1.2.2 Inrichtingsbesluit bepaalt dat de woongebieden met landelijk karakter bestemd zijn voor woningbouw in het algemeen en tevens voor landbouwbedrijven.

De voorgaande bepalingen verplichten derhalve om te onderzoeken of het woongebied de aangevraagde handelsfunctie zoals uitgebreid toelaat, dan wel of deze om redenen van goede ruimtelijke ordening in een ander bestemmingsgebied moet afgezonderd worden. Indien het aangevraagde bestaanbaar wordt geacht met het woongebied met landelijk karakter, dan nog kan het aangevraagde maar toegelaten worden indien het verenigbaar is met de “onmiddellijke omgeving”.

De motiveringsplicht vereist dat het bestreden besluit de motieven bevat die verantwoorden dat de inrichting kan worden ingeplant in woongebied met landelijk karakter en bovendien concreet de aan de onmiddellijke omgeving ontleende feitelijke gegevens vermeldt die op afdoende wijze aantonen dat de geplande bouwwerken verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving. Bij de beoordeling van de motiveringsplicht kan enkel rekening gehouden worden met de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing.

Anders dan de verwerende partij en de tussenkomende partijen voorhouden moet, om de toelaatbaarheid in een woongebied te beoordelen van een bedrijf voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf in de zin van artikel 5.1.0 van het Inrichtingsbesluit, rekening worden gehouden met de omvang van het volledige bedrijf.

Het louter gegeven dat een bestaande handelsvestiging regelmatig vergund is, houdt enkel in dat de planologische verenigbaarheid gunstig is beoordeeld ten aanzien van de op dat ogenblik aangevraagde constructie. In de mate dat nadien een nieuwe aanvraag tot uitbreiding wordt ingediend, dient het vergunningverlenend bestuursorgaan de beoogde nieuwe constructies te beoordelen, na te gaan in welke mate zij mogelijk een bijkomende belasting of hinder voor de omgeving veroorzaken en waarbij zij voor de totaliteit van de gehele constructie, zoals uitgebreid, dient na te gaan of deze nog steeds bestaanbaar is met het betrokken woongebied, dan wel of zij, rekening houdend met eventuele bijkomende hinderaspecten ten gevolge van de geplande uitbreiding om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten afgezonderd worden.

De Raad kan slechts vaststellen dat ter zake elke motivering ontbreekt. De verwerende partij komt niet verder dan het citeren van de regelgeving, zonder de implicaties van de gevraagde uitbreiding en de totaliteit van de handelszaak ten aanzien van de omgeving aan een eigen onderzoek te onderwerpen. In het licht van de bestaande klachten inzake geluidshinder en visuele hinder, de inplanting tot vlakbij de perceelsgrens komt de verwerende partij tekort aan het zorgvuldigheidsbeginsel door geen concreet onderzoek te verrichten omtrent de bestaanbaarheid van de aldus uitgebreide handelszaak met de bestemming van het betrokken perceel als woongebied met landelijk karakter.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is gegrond.

B. Eerste middel- tweede onderdeel

...

1.

De verzoekende partij betwist in essentie de verenigbaarheid van de aangevraagde constructies met de goede ruimtelijke ordening. Zij wijst op storende geluidshinder, visuele hinder en een onoordeelkundige inplanting te kort bij de zijdelingse perceelsgrens.

2.

Uit de bepaling van artikel 4.3.1, §1, 1° b) VCRO volgt dat een vergunning moet geweigerd worden indien het aangevraagde onverenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.

Het behoort tot de taak en de bevoegdheid van het vergunningverlenende bestuursorgaan om overeenkomstig artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, 1° en 2° VCRO op concrete wijze te onderzoeken of een aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, waarbij zij de noodzakelijke of relevante aspecten van de goede ruimtelijke ordening bij haar beoordeling dient te betrekken en dient rekening te houden met de ingediende bezwaren en adviezen.

De Raad kan zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidsstoezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 4.3.1, § 2, 1° VCRO bepaalt dat de overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen : de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid,

visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4.

3.

Anders dan de verwerende partij en de tussenkomende partijen voorhouden, vormt geluidshinder, ten deze ingevolge de concrete situatie relevant, een wezenlijk aandachtspunt inzake de te beoordelen hinderaspecten. Weliswaar hebben de stedenbouwkundige vergunning en de milieuvergunning elk hun eigen finaliteit, doch zulks belet niet dat met eventuele overmatige geluidshinder ook vanuit ruimtelijk oogpunt moet rekening gehouden worden bij de beoordeling van de verenigbaarheid van een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag met de goede ruimtelijke ordening. Dit is des te meer het geval indien, zoals ten deze, blijkt dat geen duidelijkheid bestaat over het bestaan en de inhoud van een eventuele milieuvergunning, waarop de verwerende partij bijgevolg niet kan steunen of vooruitlopen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er effectief een milieuvergunning is verleend. De eventuele inhoud en motivering van de milieuvergunning is niet opgenomen, noch toegevoegd aan de bestreden beslissing.

De toetsing moet bovendien des te zorgvuldiger gebeuren bij tegenindicaties in bezwaren, adviezen of voorliggende studies. De verzoekende partij verwijst in dat verband naar de geluidsmeting uitgevoerd door het Provinciaal Centrum voor Milieuonderzoek van 28 augustus 2009, waaruit blijkt dat de geluidsnorm op dat ogenblik minstens 's avonds en 's nachts wordt overschreden. In het feitenrelaas wordt ook verwezen naar de tussenkomst en het plaatsbezoek van de vrederechter, en naar het proces-verbaal hiervan van 8 juli 2010.

In de bestreden beslissing van 22 januari 2015 wordt vermeld dat na de tussenkomst van de vrederechter in 2011 geluidsisolerende platen aangebracht zouden zijn, met daarbij de opmerking dat het onduidelijk is of door de plaatsing van die platen het geluidsniveau onder de wettelijke norm werd gebracht.

Weliswaar stellen de tussenkomende partijen dat inmiddels geluidsabsorberende maatregelen genomen zijn, die de geluidsoverlast hebben verholpen, doch zulks wordt niet objectief aangetoond en vindt geen steun in de bestreden beslissing.

De Raad kan slechts vaststellen dat de verwerende partij de geluidshinder als een wezenlijk te beoordelen hinderaspect onzorgvuldig heeft onderzocht en niet afdoende motiveert.

4.

Inzake de ingeroepen visuele hinder stelt de Raad vast dat de condensor geplaatst wordt tot op een hoogte van 4 meter en dat de constructies ingeplant worden op amper 1,19 meter van de zijdelingse perceelsgrens van het aanpalend nog onbebouwd perceel waarvan de verzoekende partij eigenaar is. De verwerende partij beoordeelt de visuele hinder weliswaar ten opzichte van de percelen gelegen op de Provinciebaan, waarbij gesteld wordt dat de aanwezigheid van een berm de constructies visueel afschermt. De afwezigheid van eventuele hinder vanaf de Provinciebaan, doet evenwel niets af aan de visuele hinder voor de verzoekende partij, die als aanpalend bewoner en eigenaar van het naastliggend perceel deel uitmaakt van de relevante te beoordelen omgevingscontext.

De verzoekende partij stelt terecht dat de visuele hinder ten aanzien van zijn naastliggend bouwperceel onzorgvuldig is beoordeeld. De in de bestreden beslissing opgelegde voorwaarde van een groenscherm van 2 meter belet niet dat de op te richten constructies van 4 meter hoog duidelijk zichtbaar blijven. De Raad stelt tevens vast dat de verwerende

partij eventuele nog bestaande zichthinder ten onrechte ten laste lijkt te leggen van het naastliggend perceel, door te suggereren dat toekomstige bewoners zelf in een gesloten afsluiting van hun perceel kunnen voorzien.

Nog los van de vraag of de inplanting tot op 1,19 meter van de zijdelingse perceelsgrens als een inbreuk op een eventuele bouwvrije zijdelingse zone dient beschouwd te worden, rekening houdend met het bestemmingsgebied als woongebied met landelijk karakter, toont de verwerende partij in haar beslissing niet aan dat een dergelijk korte inplanting ten aanzien van het naastliggend perceel, waarvan blijkt of minstens aannemelijk gemaakt wordt dat deze constructies aanleiding kunnen geven tot ernstige geluids- en zichthinder, op afdoende wijze beoordeeld is in het kader van de verenigbaarheid van het aangevraagde met de goede ruimtelijke ordening.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is gegrond.

...

3.

De verwerende partij herneemt de administratieve beroepsprocedure naar aanleiding van het vernietigingsarrest. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 21 april 2017 om het beroep van de tussenkomen partij in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

De verwerende partij sluit zich aan bij het eensluidend advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en weigert op 15 juni 2017 de stedenbouwkundige vergunning. Zij beslist het volgende:

“ ...

Planologische voorschriften

-Het terrein ligt binnen de perimeter van het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 vastgestelde gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem.

De bouwplaats ligt in woongebied met landelijk karakter.

Artikel 5.1.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen bepaalt dat de woongebieden bestemd zijn voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven. Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.

Artikel 6.1.2.2 van het inrichtingsbesluit bepaalt dat de woongebieden met landelijk karakter bestemd zijn voor woningbouw in het algemeen en tevens voor landbouwbedrijven.

-Het terrein is niet gelegen binnen de grenzen van een BPA of RUP dat de bestemming van dit gebied wijzigt, noch binnen een verkaveling.

...

De juridische aspecten

De bewering van appellant dat de regularisatievergunning werd verleend op basis van een onjuiste feitelijke voorstelling kan niet worden bijgetreden. De aanvraag voldoet aan de vereiste dossiersamenstelling, zoals bepaald in de beschikkingen van het besluit van de

Vlaamse regering van 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning. De aanvraag bevat een duidelijk plan van de koelgroep en cabine, met afmetingen zoals deze ook in werkelijkheid blijken voor te komen. De bijkomende condensor op de elektriciteitscabine wordt niet vermeld op het bouwplan, doch is wel duidelijk zichtbaar op de bij het dossier gevoegde foto's, zodat kan gesteld dat het aanvraagdossier voldoende duidelijk is om een correcte beoordeling mogelijk te maken.

Aangaande de vraag van appellant of de aanvraag niet onderhevig was aan een openbaar onderzoek, dient gesteld dat dit niet het geval was. Het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsaanvragen en aanvragen tot verkavelingswijziging, voorziet niet dat in voorliggend geval een openbaar onderzoek zou vereist zijn. De vergunningsprocedure werd door het stadsbestuur correct gevoerd.

De vergunningverlenende overheid dient de aanvraag te toetsen aan de gebruikelijke inzichten en noden betreffende een goede aanleg der plaats, gebaseerd op de eerder geciteerde voorschriften van het van kracht zijnde gewestplan als meest recente en gedetailleerde plan.

Volgens het gewestplan is de bouwplaats bestemd als woongebied met landelijk karakter, waarvan de bepalingen in rubriek 1.1 zijn opgenomen.

Deze voornoemde bepalingen verplichten om te onderzoeken of het woongebied de aangevraagde handelsfunctie zoals uitgebreid toelaat, dan wel of deze om redenen van goede ruimtelijke ordening in een ander bestemmingsgebied moet afgezonderd worden. Indien het aangevraagde bestaanbaar wordt geacht met het woongebied met landelijk karakter, dan nog kan het aangevraagde maar toegelaten worden indien het verenigbaar is met de "onmiddellijke omgeving".

Om de toelaatbaarheid in een woongebied te beoordelen van een bedrijf voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf in de zin van artikel 5.1.0 van het Inrichtingsbesluit, moet rekening worden gehouden met de omvang van het volledige bedrijf.

Het onderzoek naar de bestaanbaarheid van de aldus uitgebreide handelszaak met de bestemming van het betrokken perceel als woongebied met landelijk karakter, wordt gevoerd bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, zie volgende rubriek 2.4.

De goede ruimtelijke ordening

Voorliggende aanvraag betreft de regularisatie van een koelgroep en een elektriciteitscabine, ten behoeve van een supermarkt.

De installaties werden ingeplant tegen de achtergevel van het bestaande gebouw, wat omwille van de ligging aan het hoekperceel tevens de laterale perceelsgrens betreft met het rechts aanpalende perceel langsheen de Provinciebaan. De afstand tot de perceelsgrens bedraagt 1,19 m voor de cabine en 1,85 m voor de koelgroep (minimale afstand van sokkel en afdak). De cabine heeft een breedte van 7,0 m, een diepte van 2,37 m en een hoogte van 2,9 m. Boven de cabine werd een condensor geplaatst tot een hoogte van ca. 4 m. De koelgroep is 6 m breed, 1,56 m diep en het afdak boven de koelgroep is maximaal 2,85 m hoog.

Regularisatieaanvragen moeten in principe op dezelfde wijze worden behandeld als andere aanvragen, en de overheid moet zich ervoor hoeden dat ze niet zwicht voor het gewicht van het voldongen feit. Er moet worden uitgegaan van de toestand zoals die was voor de uitvoering van de wederrechtelijk uitgevoerde werken en de aanvraag moet worden

beoordeeld op dezelfde wijze als elke andere aanvraag in functie van de goede ruimtelijke aanleg van de plaats zoals die thans wenselijk is.

De vraag stelt zich of de handelsactiviteit op de site, ook met de gevraagde constructies, verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving en geen overlast met zich meebrengt voor de omliggende woonfunctie.

Het terrein van de aanvraag situeert zich ten noorden van de kern van Velzeke, op de hoek van de Provinciebaan, gewestweg N46 (verbindingsweg tussen Aalst en Oudenaarde) en de gemeenteweg Opstalstraat.

De supermarkt is gericht met voorgevel naar de Opstalstraat en ook de parking is bereikbaar via de Opstalstraat, wat de verkeersveiligheid bij in- en uitrijden ten goede komt.

In de omgeving komt een lintbebouwing voor van woningen, vermengd met handel en diensten. Gelet op de ligging aansluitend bij de rand van het dorp van Velzeke en langs de gewestweg kan gesteld dat de supermarkt, i.c. een kleine euro-spar-vestiging, naar functie goed inpasbaar is.

De vergunde handelszaak staat opgericht met de achtergevel op ca. 3 m van de achterste perceelsgrens, tevens zijperceelsgrens van het naastliggend perceel langs de Provinciebaan. Dit aanpalend terrein, dat eveneens bestemd is volgens het gewestplan als woongebied met landelijk karakter, is in gebruik als landbouwgrond.

De hoofdbebouwing van de supermarkt voldoet naar inplanting, volume, schaal en vormgeving en is aanvaardbaar op deze locatie.

Er is een ruime voorliggende parking aanwezig zodat zich ook inzake parkeren geen problemen stellen.

De gevraagde te regulariseren koelgroep en electriciteitscabine zijn aanhorigheden bij de handelszaak. Het gaat niet om een uitbreiding van de werking van de bestaande activiteit. De aard en omvang van de zaak blijven ongewijzigd.

Er dient nagegaan of de nieuwe constructies geen nadelige invloed hebben op de omgeving.

De vaststelling dat de constructies tot op minder dan 3 m van de perceelsgrens worden ingeplant, hoeft niet automatisch tot een weigering te leiden. Het vrijwaren van een 3 m – brede bouwvrije strook betreft weliswaar een gangbare maar geen juridisch afdwingbare norm. De inplanting dient beoordeeld rekening houdend met de plaatselijke toestand en constellatie. In voorliggend geval is onduidelijk of de gedeeltelijke inname van de bouwvrije strook niet kon vermeden worden en of er geen alternatieve inplantingswijzen voor de koelgroep en elektriciteitscabine op het terrein mogelijk waren. Een andere inplanting kan mogelijks een oplossing bieden voor de door derden opgeworpen hinder. Indien geen alternatieven mogelijk zijn, dient de bouwheer, precies omwille van de inplantingswijze, extra aandacht te besteden aan een zo goed mogelijke integratie van het gevraagde in de omgeving.

In het beroepschrift van derden – die eigenaar zijn van de rechts aanpalende bouwgrond en de daaropvolgende woning Provinciebaan 245 - wordt een hinder opgeworpen die bestaat uit geluidsoverlast en visuele hinder.

Voor de beoordeling van het visuele aspect wordt vastgesteld dat de constructies aangebouwd worden tegen de bestaande achtergevel, zodat het uitzicht langs deze zijde voornamelijk bepaald wordt door het reeds bestaande zicht op de vestiging, en de toevoeging van de constructies het beeld niet wezenlijk wijzigt.

Vanaf de Provinciebaan zijn de geplaatste constructies nauwelijks zichtbaar. De omgeving van de bouwplaats wordt gekenmerkt door een merkelijk reliëfverschil; vanaf de Provinciebaan gezien ligt de bouwplaats een stuk hoger en wordt visueel afgeschermd door een berm, waardoor de constructies aldus vanaf de gewestweg niet opvallen.

Het terrein van de woning van beroepsinstellers zelf, op ca. 50 m van de bouwplaats, is omgeven door deels een ommuring en deels een groenaanplanting, zodat van op het gelijkvloers en de tuin geen zicht wordt genomen op de constructies. Enkel vanuit de 2 kleinere ramen in de dakverdieping zijn de installaties zichtbaar. Er kan moeilijk gesproken van de aanwezigheid van visuele hinder voor deze woning.

Vanop de tussenliggende bouwgrond, momenteel nog in gebruik als akkerland, zullen de constructies wel waarneembaar zijn. Sowieso wordt het uitzicht vanop dit terrein bepaald door de aanwezigheid van de bestaande en vergunde spar-vestiging. De thans te regulariseren constructies vormen in het bestaande zicht een ondergeschikte toevoeging. De bouwheer plaatste langsheen de betreffende perceelsgrens intussen een gesloten afsluiting van 2 m hoog, die nog met groen zou beplant worden. Er wordt besloten dat er geen sprake is van een overdreven visuele hinder.

Het aspect geluidshinder heeft eerder betrekking op de exploitatie van de superette en dient in se beoordeeld in functie van een eventuele milieuvergunning of op basis van het gemeentelijk politiereglement.

Echter dient met eventuele overmatige geluidshinder ook vanuit ruimtelijk oogpunt rekening gehouden te worden bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening bij een stedenbouwkundige vergunning. Deze toetsing is des te belangrijker indien er tegenindicaties voorliggen, wat hier het geval is.

Uit het dossier blijkt dat het Provinciaal Centrum voor Milieuonderzoek (PCM) op 28 augustus 2009 een geluidsmeting uitvoerde. Hierbij werd hetvolgende vastgesteld:

" ...

De meting is uitgevoerd in de tuin van de heer en mevrouw Crombé, Provincieweg 245. Het specifieke geluid van de koelinstallatie bedraagt 41,9 dB(A). De geluidsnorm overdag (tussen 7 en 19u) bedraagt 45 dB(A) en wordt dus niet overschreden. De geluidsnorm voor de avond en de nacht (tussen 19 en 7u) bedraagt 40 dB(A) en wordt dus met 1,9 dB(A) overschreden.

Tijdens de meting was de koeling onafgebroken in werking. Het geluid ervan is duidelijk waarneembaar in het omgevingsgeluid omdat het een scherpe toon heeft rond 736 Hz.

Bovendien is de geluidsnorm ter plekke vrij hoog door de aanwezigheid van enkele gebieden van openbaar nut in de omgeving. Het oorspronkelijk omgevingsgeluid bedraagt rond 21 uur ongeveer 37 dB(A), dit is ruim onder de richtwaarde van 45 dB(A) voor de avond. Er kan verwacht worden dat dit in de loop van de avond en de nacht nog verder zal dalen. Dit wijst op een relatief goed akoestisch klimaat.

Een koelinstallatie die een specifiek geluid van 42dB(A) produceert met een herkenbare toon, is bij een achtergrond van 37 dB(A) goed hoorbaar en kan als hinderlijk ervaren worden.

Volgens art. 22 van het milieuvergunningsdecreet dient de exploitant steeds de nodige maatregelen te nemen om de hinder zo beperkt mogelijk te houden.

De exploitant laat zich voor de sanering bij voorkeur bijstaan door een erkend geluidskundige teneinde de juiste maatregelen te treffen en onnodige kosten te vermijden..."

Aldus stelde het PCM in 2009 vast dat de geluidsnorm op dat ogenblik minstens 's avonds en 's nachts werd overschreden.

Na tussenkomst van de vrederechter in 2011 werden door de bouwheer geluidsisolerende platen aangebracht.

Evenwel is onduidelijk of door de plaatsing van de platen het geluidsniveau onder de wettelijke milieunorm werd gebracht. Er zijn geen gegevens van een nieuwe geluidsmeting bekend.

Er kan aangenomen worden dat de geluidsabsorberende maatregelen de geluidsoverlast hebben verholpen doch dit wordt niet objectief gestaafd.

Er wordt niet aangetoond dat hetgeen geplaatst werd toereikend is om de geluidsproductie tot een aanvaardbaar niveau te herleiden.

Ondanks het sterke vermoeden dat de doorgevoerde omkasting wel degelijk een positieve bijdrage zal geleverd hebben tot het beperken van de geluidshinder, kan niet verzekerd dat het geproduceerde geluid niet de maat van de normale burenhinder in deze omgeving overstijgt.

Op 12 en 13 juni werden geluidsmetingen uitgevoerd door het provinciaal centrum voor Milieuonderzoek. De conclusie van het meetverslag was dat gezien de bestemming van het perceel naast de SPAR als bouwgrond in woongebied, de korte afstand tussen de koelgroepen en de locatie van een potentiële woning op dit stuk bouwgrond en de aanzienlijke overschrijdingen van de nachtnorm van 30 dB(A) tot 13,3 dB ter hoogte van MP2, zonder tonaliteit, sanering en/of herlokalisatie van de koelgroepen gewenst is.

Er dient geconcludeerd dat de gevraagde te regulariseren constructies zich niet voldoende inpassen in onmiddellijke omgeving.

De aanvraag doorstaat op dit vlak niet de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening.

Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het derdenberoep voor inwilliging vatbaar is.

Stedenbouwkundige vergunning dient te worden geweigerd.

..."

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Enig middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen voeren in hun enig middel de schending aan van artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet).

De verzoekende partijen argumenteren dat, gelet op de eigen finaliteit van de stedenbouwwetgeving, milieuhinder (in dit geval geluidshinder) slechts aanleiding kan geven tot een negatieve beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening indien deze hinder, gelet op de ruimtelijke situering of lokalisatie van de betrokken inrichting en gelet op de plaatselijke toestand, noodzakelijkerwijze (overdreven) hinder kan veroorzaken. Het feit dat bepaalde milieuvoorwaarden of –normen niet worden nageleefd kan op zich geen motief zijn om de stedenbouwkundige vergunning te weigeren, te meer als blijkt (zoals in dit geval) dat de inrichting op milieutechnisch vlak werd vergund, tenzij de hinder eigen zou zijn aan de aard van de installatie. In dat geval komt het aan de toezichthoudende overheden toe om zo nodig bijkomende maatregelen op te leggen.

Meldingsplichtige inrichtingen worden geacht uit hun aard weinig hinder te veroorzaken, alleszins geen hinder die gevolgen kan hebben voor de onmiddellijke omgeving die hinder eigen aan een (landelijk) woongebied overschrijdt.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat dergelijke inrichtingen op zich niet onverenigbaar zijn met de goede ruimtelijke ordening en dus met het bestemmingsvoorschrift landelijk woongebied, en dat ook het feit dat ze worden gesitueerd in de bouwvrije strook ze op zich niet onvergunbaar maakt op stedenbouwkundig vlak.

De bestreden beslissing lijkt bovendien te bevestigen dat de vastgestelde geluidshinder niet noodzakelijk het gevolg is van de keuze van inplanting, doch vermoedelijk kan worden opgevangen door bijkomende saneringsmaatregelen.

Het is maar wanneer de hinder een noodzakelijk gevolg is van de inplanting dat het niet vergunnen gebeurt op grond van een stedenbouwkundig relevant motief. Wanneer de hinder het gevolg is van

milieutechnische onvolkomenheden kan dit motief niet leiden tot het weigeren van een stedenbouwkundige vergunning nu zij niet de vereiste stedenbouwkundige relevantie vertonen.

De bestreden beslissing spreekt zichzelf tegen waar zij enerzijds stelt dat een herlokalisatie soelaas zou brengen (hetgeen een stedenbouwkundige benadering van de problematiek is), maar tegelijk sanering als mogelijke oplossing aangeeft, hetgeen aangeeft dat de inrichting op zich wel verenigbaar zou kunnen zijn met de goede ruimtelijke ordening, mits bijkomende technische maatregelen worden getroffen. Hierdoor laat de verwerende partij ook uitschijnen dat de inrichting op zich eigenlijk wel stedenbouwkundig kan toegelaten worden, op voorwaarde dat de nodige saneringen worden doorgevoerd.

Men kan niet stellen dat dergelijke installaties niet thuishoren in de bouwvrije strook ten opzichte van het aanpalende perceel, aangezien zulks dan impliceert dat koelinstallaties en/of hoogspanningscabines niet mogen opgericht worden in de nabijheid van huiskavels indien zij de milieunormen niet halen, hetgeen gelet op het klasse 3-karakter van dergelijke inrichtingen niet houdbaar is.

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende, geeft een invulling aan artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO die het stedenbouwkundig relevante overschrijft, en getuigt van een onredelijke, minstens onzorgvuldige beoordeling van de concrete gegevens van de zaak en gaat voorbij aan haar eigen vaststelling dat ook zonder een herlokalisatie van de installaties de technische mogelijkheid bestaat om de vastgestelde hinder terug te dringen.

2.

De verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partijen niet betwisten dat er overschrijdingen van milieutechnische normen zijn vastgesteld. Het is haar dan ook onduidelijk hoe de verzoekende partijen kunnen beweren dat er geen sprake is van hinder. Het milieutechnische vergunningsstatuut van de hinder producerende installatie is niet relevant aangezien vaststaat dat de te regulariseren installatie hinder veroorzaakt.

De verwerende partij stelt terecht vast dat de aanvraag niet overeenstemt met de vereisten van een goede ruimtelijke ordening aangezien er abnormale hinder wordt veroorzaakt.

Voorts ziet de verwerende partij de vermeende tegenstrijdigheid in de motivering van de bestreden beslissing niet. Het is duidelijk dat de aanvraag op geen enkele wijze voorziet in een sanering of een herlokalisatie. De aanvraag vraagt enkel te regulariseren wat wederrechtelijk geplaatst is, terwijl objectief is vastgesteld dat dit hinder veroorzaakt. Een loutere hypothese spreekt de vaststelling van geluidshinder niet tegen.

3.

De tussenkomenende partij merkt op dat het gaat om een klasse 3 meldingsplichtige inrichting, zodat er akte is genomen van de melding, maar er geen beoordeling *in concreto* gebeurd is, laat staan dat de exploitatie vergund werd.

Anderzijds zijn de VCRO en het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 twee afzonderlijke wetgevingen met elk een eigen finaliteit. De te beoordelen aspecten komen dan ook niet noodzakelijk overeen.

In hoofde van de overheid bestaat geen verplichting om over te gaan tot het opleggen van maatregelen. De vergunningverlenende overheid kan enkel rekening houden met de gegevens van het dossier die de kenmerken van de aangevraagde constructie weergeven. De vergunningverlenende overheid dient geen rekening te houden met een eventuele mogelijkheid tot sanering (in zoverre dit al technisch mogelijk zou zijn), maar kan wegens de vastgestelde

onaanvaardbare hinder besluiten dat de constructie zoals zij aangevraagd en gebouwd is omwille van haar intrinsieke, technische kenmerken niet verenigbaar is met de omgeving.

De tussenkomende partij merkt op dat het dossier al jarenlang aansleept en dat de aanvrager er in al die tijd niet in geslaagd is om de inrichting te saneren. Tot slot wijst zij erop dat maatregelen om te voldoen aan de richtwaarden geen soelaas kunnen bieden, aangezien het oorspronkelijk omgevingsgeluid veel lager is dan deze richtwaarden, maar er evengoed sprake blijft van stedenbouwkundig onaanvaardbare geluidshinder.

Het standpunt dat een klasse 3-inrichting geacht wordt geen overdreven hinder te veroorzaken kan niet gevolgd worden, aangezien elke aanvraag *in concreto* beoordeeld dient te worden.

De verzoekende partijen stellen dat de motivering van de bestreden beslissing intern tegenstrijdig is, aangezien de verwerende partij kan voorzien in het opleggen van saneringsvoorwaarden of herlokalisatie van de inrichting. Een herlokalisatie zou evenwel een onwettige substantiële wijziging van de plannen inhouden. Bovendien blijkt niet waar die herlokalisatie mogelijk zou zijn. Het opleggen van saneringsvoorwaarden zou anderzijds een bijkomende beoordeling door een andere overheid vereisen, hetgeen evenmin wettelijk mogelijk is.

De tussenkomende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat de aangevraagde constructie de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening niet doorstaat en heeft zich gebaseerd op geluidsmetingen die aanzienlijke overschrijding van de nachtnorm van 30 dB (A) veroorzaken. De verwerende partij was niet verplicht om andere opties (zoals herlokalisatie of sanering), voor zover deze al wettelijk mogelijk zouden zijn, in aanmerking te nemen.

4.

In hun wederantwoordnota benadrukken de verzoekende partijen dat de loutere vaststelling dat de milieunormen niet worden nageleefd, geen voldoende motief is om een stedenbouwkundige vergunning voor deze inrichting te weigeren, te meer aangezien in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er mits het nemen van saneringsmaatregelen wel tegemoet gekomen kan worden aan de hinderproblematiek.

Wat de bestreden beslissing doet, is de voor een doorsnee winkeluitbating typische technische installatie als niet inpasbaar in de onmiddellijke omgeving beschouwen, terwijl dergelijke installatie redelijkerwijze dient beschouwd te worden als perfect integreerbaar in de nabijheid van woningen.

Het feit dat er voor klasse 3- inrichtingen slechts een melding nodig is verhindert niet dat ook een klasse 3- inrichting onderworpen is aan algemene en sectorale milieuvoorwaarden en dus aan dezelfde normen als een klasse 1- of klasse 2- inrichting.

De verzoekende partijen zijn het verder eens met de tussenkomende partij waar deze stellen dat de stedenbouwwetgeving en het milieuvergunningsdecreet een andere finaliteit hebben, en klagen net omwille van deze reden aan dat de verwerende partij een puur milieutechnische beoordeling heeft gemaakt van de hinderproblematiek en daarmee voorbij gegaan is aan de eigen finaliteit van de criteria ter beoordeling van een stedenbouwkundige aanvraag.

Het feit dat de geluidshinder al jarenlang aanhoudt neemt niet weg dat er een mogelijkheid is tot sanering, tenzij zou blijken dat geluidshinder eigen aan dit soort van installatie eenvoudig niet te beperken is, wat wordt tegengesproken door de bestreden beslissing zelf.

Beoordeling door de Raad

1.

Uit de bepaling van artikel 4.3.1, §1, 1° b) VCRO volgt dat een vergunning moet geweigerd worden indien het aangevraagde onverenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.

Het behoort tot de taak en de bevoegdheid van het vergunningverlenende bestuursorgaan om overeenkomstig artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, 1° en 2° VCRO op concrete wijze te onderzoeken of een aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, waarbij zij de noodzakelijke of relevante aspecten van de goede ruimtelijke ordening bij haar beoordeling dient te betrekken en dient rekening te houden met de ingediende bezwaren en adviezen.

De Raad kan zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidsstoezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO bepaalt dat de overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen: de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4.

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat een vergunningverlenend bestuursorgaan, zoals de verwerende partij, haar beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en derhalve dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de verwerende partij onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de bestreden beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken in alle redelijkheid kan beslissen.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht en de Motiveringswet moet de verwerende partij in haar bestreden beslissing duidelijk de met de goede ruimtelijke ordening verband houdende redenen op te geven waarop zij haar beslissing steunt, derwijze dat het de belanghebbende mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen. De opgegeven motieven moeten afdoende zijn.

2.

De aanvraag betreft de regularisatie van een koelgroep en een elektriciteitscabine bij een supermarkt. De koelgroep bevindt zich op 1,85 m van de perceelsgrens.

Nog los van het feit dat de verzoekende partijen zelf toegeven dat er in het concrete geval niet wordt voldaan aan de geluidsnormen, neemt de omstandigheid dat een vergunningsaanvraag zou voldoen aan de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna: VLAREM II) niet weg dat de vergunningverlenende overheid, gebruik makend van haar discretionaire bevoegdheid, de plicht heeft elke aanvraag te beoordelen overeenkomstig artikel 4.3.1, §2 VCRO en daarbij rekening houdend met alle feitelijke gegevens, inzonderheid de kenmerken van de inrichting en de plaatselijke toestand. De eigen finaliteit van de stedenbouwkundige vergunning en de

milieuvergunning beletten niet dat er met eventuele overmatige geluidshinder vanuit ruimtelijk oogpunt rekening moet gehouden worden bij de beoordeling van de verenigbaarheid van een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag met de goede ruimtelijke ordening.

Zoals de Raad ook reeds oordeelde in het vernietigingsarrest van 7 februari 2017, dient deze toetsing des te zorgvuldiger te gebeuren bij tegenindicaties in bezwaren, adviezen of voorliggende studies.

4.

De bestreden beslissing stelt vast dat de te regulariseren koelgroep en elektriciteitscabine aanhorigheden zijn bij de vergunde handelszaak, die qua functie, inplanting, volume, schaal en vormgeving aanvaardbaar geacht worden op deze locatie. Bij het onderzoek naar de eventuele nadelige invloed op de omgeving oordeelt de verwerende partij dat er geen sprake is van overdreven visuele hinder maar komt zij wel tot de vaststelling dat de te regulariseren constructies zich qua geluidshinder niet voldoende inpassen in de onmiddellijke omgeving.

De bestreden beslissing stelt in dat verband:

“ ...

De vaststelling dat de constructies tot op minder dan 3 m van de perceelsgrens worden ingeplant, hoeft niet automatisch tot een weigering te leiden. Het vrijwaren van een 3 m – brede bouwvrije strook betreft weliswaar een gangbare maar geen juridisch afdwingbare norm. De inplanting dient beoordeeld rekening houdend met de plaatselijke toestand en constellatie. In voorliggend geval is onduidelijk of de gedeeltelijke inname van de bouwvrije strook niet kon vermeden worden en of er geen alternatieve inplantingswijzen voor de koelgroep en elektriciteitscabine op het terrein mogelijk waren. Een andere inplanting kan mogelijks een oplossing bieden voor de door derden opgeworpen hinder. Indien geen alternatieven mogelijk zijn, dient de bouwheer, precies omwille van de inplantingswijze, extra aandacht te besteden aan een zo goed mogelijke integratie van het gevraagde in de omgeving.

...
...

Uit het dossier blijkt dat het Provinciaal Centrum voor Milieuonderzoek (PCM) op 28 augustus 2009 een geluidsmeting uitvoerde.

...

Aldus stelde het PCM in 2009 vast dat de geluidsnorm op dat ogenblik minstens 's avonds en 's nachts werd overschreden.

Na tussenkomst van de vrederechter in 2011 werden door de bouwheer geluidsisolerende platen aangebracht.

Evenwel is onduidelijk of door de plaatsing van de platen het geluidsniveau onder de wettelijke milieunorm werd gebracht. Er zijn geen gegevens van een nieuwe geluidsmeting bekend.

Er kan aangenomen worden dat de geluidsabsorberende maatregelen de geluidsoverlast hebben verholpen doch dit wordt niet objectief gestaafd.

Er wordt niet aangetoond dat hetgeen geplaatst werd toereikend is om de geluidsproductie tot een aanvaardbaar niveau te herleiden.

Ondanks het sterke vermoeden dat de doorgevoerde omkasting wel degelijk een positieve bijdrage zal geleverd hebben tot het beperken van de geluidshinder, kan niet verzekerd dat het geproduceerde geluid niet de maat van de normale burenhinder in deze omgeving overstijgt.

Op 12 en 13 juni werden geluidsmetingen uitgevoerd door het provinciaal centrum voor Milieuonderzoek. De conclusie van het meetverslag was dat gezien de bestemming van het perceel naast de SPAR als bouwgrond in woongebied, de korte afstand tussen de koelgroepen en de locatie van een potentiële woning op dit stuk bouwgrond en de aanzienlijke overschrijdingen van de nachtnorm van 30 dB(A) tot 13,3 dB ter hoogte van MP2, zonder tonaliteit, sanering en/of herlokalisatie van de koelgroepen gewenst is.

Er dient geconcludeerd dat de gevraagde te regulariseren constructies zich niet voldoende inpassen in onmiddellijke omgeving.

...

Anders dan de verzoekende partijen voorhouden, blijkt uit deze motivering dat de aangevraagde regularisatie niet geweigerd wordt omwille van het overschrijden van de milieutechnische geluidsnorm op zich, maar wel omwille van de stedenbouwkundige geluidshinder die het aangevraagde met zich meebrengt.

Hoewel de verwerende partij terecht verwijst naar de geluidsniveaus die gemeten werden op 28 augustus 2009 en later op 12 en 13 juni 2017, en daarbij noteert dat er voornamelijk 's nachts overschrijdingen worden vastgesteld, blijkt uit haar motivering dat zij niet zozeer deze milieutechnische geluidsnormen, maar wel degelijk “een aanvaardbaar niveau” en “de maat van de normale burenhinder” gebruikt als toetssteen voor de beoordeling van de inpasbaarheid in de omgeving.

Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat de verwerende partij de aanvraag aanvaardbaar acht van zodra het geluidsniveau, door het toepassen van saneringsmaatregelen, in overeenstemming wordt gebracht met de toepasselijke normen.

Dit blijkt ook uit de motivering van de bestreden beslissing, die enerzijds overweegt dat het onduidelijk is of de plaatsing van geluidsisolerende platen het geluidsniveau onder de wettelijke milieunorm heeft gebracht maar desondanks overweegt dat niet kan verzekerd worden dat het geproduceerde geluid niet de maat van de normale burenhinder overstijgt.

Verder blijkt evenmin uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij van mening is dat de aanvraag vergund kan worden mits herlokalisatie. De door de verzoekende partijen geciteerde passus dat sanering en/of herlokalisatie van de koelgroepen gewenst is, komt uit de conclusie van het meetverslag van het provinciaal centrum voor Milieuonderzoek.

Waar de bestreden beslissing stelt dat een andere inplanting mogelijks een oplossing kan bieden voor de hinder, vervolgt zij evenwel met de stelling dat de bouwheer, wanneer er geen alternatieven mogelijk zijn, precies omwille van de inplantingswijze extra aandacht dient te besteden aan de optimale integratie van het gevraagde in de omgeving. Uit het feit dat de hinder overigens rechtstreeks wordt bepaald door de plaats van de inplanting van aangevraagde installatie, blijkt eens te meer dat de motivering van de verwerende partij wel degelijk de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening betreft en niet louter een milieutechnisch element.

5.

De Raad is dan ook van oordeel dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de hinderaspecten (en in het bijzonder het aspect geluidshinder) ten aanzien van het perceel en de woning van de tussenkomende partij concreet heeft onderzocht in het licht van de haar door artikel

4.3.1, §2 VCRO opgedragen toets aan de aspecten van goede ruimtelijke ordening en op afdoende gemotiveerde wijze tot besluit is gekomen dat de gevraagde regularisatie stedenbouwkundig niet inpasbaar is in de omgeving.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Georges CROMBE is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partijen, bepaald op 400 euro, ten laste van de verzoekende partijen.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 4 december 2018 door de zevende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zevende kamer,

Kengiro VERHEYDEN

Marc VAN ASCH